

JEROEN GULIKER ZEVEN VROUWEN LATER

20.000
EXEMPLAREN
VERKOC

DE CRIME COMPAGNIE

Jeroen Guliker

Zeven vrouwen
later

© 2017 Jeroen Guliker

Omslagontwerp: Alexandra de Vries, Studio 100%, www.studio100procent.nl

Zetwerk: Michiel Niesen, ZetProducties, Haarlem

Foto omslag: © Getty Images/ David Emmite

Meer informatie over De Crime Compagnie op www.crimecompagnie.nl

Deel I

God noch gebod

Ik ben allesbehalve trots,
op de littekens die ik bij je achterlaat,
jij bent mijn grootste rijkdom,
mijn ultieme geluk,
misschien kun je me ooit vergeven,
dat ik nooit zal veranderen,
niet nu, niet straks,
niet zeven vrouwen later.

Hoe dan ook, het spijt me, liefste.

Mijn stamkroeg behoort tot het cultureel erfgoed van de verstokte vreemdganger. Als er een hitparade voor foute cafés bestond, zou dit ultieme echtscheidingspaleis met stip op nummer één staan.

Half getrouwd Haarlem laat hier massaal de teugels vieren, het gezond verstand varen en zich leiden door een bijna dierlijke drang om op jacht te gaan. In café De Buurvrouw zijn de afzetmogelijkheden voor manenzaad op zoek naar een buitenechtelijke eindbestemming indrukwekkend en bijna ongelimiteerd, vooral op vrijdagavonden. Mijn jagersbloed rechtvaardigt mijn aanwezigheid en net als mijn soortgenoten flirt ik er lustig op los en geniet van al het moois dat me omringt. De buik der goddeloze heeft nu eenmaal nimmer genoeg.

Inderdaad, ik geloof niet in God. Zes jaar christelijk basisonderwijs heeft dat niet kunnen voorkomen, maar ik moet toegeven dat ik ook nog nooit een echte reden heb gehad om te bidden. Wellicht dat mijn nagevoelzaamheid de zorgeloze bestaan het makkelijker maakt om in totale goddelijke ontkenning te leven.

Vijf dagen in de week iedere ochtend een uur bijbelse geschiedenis is best veel voor een jochie van elf dat niet in God gelooft. Mijn atheïstische levensovertuiging heb ik van huis uit meegekregen, maar bij mijn schoolkeuze lieten mijn ouders locatie prevaleren boven religie en de Koningin Emmaschool stond nu eenmaal aan de overkant van het plein waar we woonden.

Volgens mijn vader konden de godsdienstlessen geen kwaad en waren ze goed voor mijn algemene ontwikkeling. Ik moest de bijbel maar beschouwen als een tweeduizend jaar oud sprookjesboek. Zo gezegd, zo geschiedde, en waar andere kinderen en masse voor Assepoester, Sneeuwwitje of Doornroosje kozen, werd God mijn favoriete sprookjesheld.

Begrijp me niet verkeerd, ik heb niets tegen God, ik kan alleen niet zo goed met Zijn grondtroepen overweg. Ik herinner me ze nog als de dag van gisteren. Meester Moerenhout, meester Bot en meester De Zeeuw. Ja, ik kom nog uit de tijd dat je meester zei tegen je leraar. Als mijn kinderen het over Anja, Michel of Tineke hebben,

moet ik altijd even omschakelen, maar inmiddels begrijp ik dat ze het over hun onderwijzers hebben en niet over hun klasgenootjes.

Een toevallige bezoeker zal op het eerste gezicht niet snel onder de indruk raken van mijn veredelde clubhuis. En terecht. De kwaliteit van de muziekinstallatie laat te wensen over, het interieur is ernstig gedateerd en de verlichting is te vergelijken met die van een gemiddelde sportkantine of fabriekshal.

Toch ben ik hier net als veel andere dertigers en veertigers volledig op mijn plaats. Over de muziekkeuze van het barpersoneel valt te twisten, maar in tegenstelling tot in veel andere kroegen kun je elkaar hier nog gewoon verstaan en hoeft je geenszins de longen uit je lijf te schreeuwen om een normaal gesprek te voeren. Het interieur dat bij iedere kringloopwinkel – zelfs als je het gratis aanbiedt – pertinent zou worden geweigerd, neem ik voor lief. Het felle licht van de tl-buizen werkt dan misschien niet erg sfeerverhogend, het stelt me wel in staat om goed te beoordelen wat voor vlees ik in de kuip heb. Want vlees is waar het hier om draait. Vrouwevlees welteverstaan.

Het is Gods fanclub nooit gelukt me te bekeren, maar dankzij de inspanningen van mijn meesters ben ik wel behoorlijk bijbelvast. Net als veel andere heidenen heb ik het scheppingsverhaal altijd met afstand het mooiste en spannendste sprookje gevonden. En dan met name het eind van de zesde dag als God Zijn pièce de résistance uit een rib van Adam scheidt.

Het zou best kunnen dat mijn vader ten grondslag ligt aan mijn fascinatie voor juist dit deel van de schepping. Zijn *all-time* favoriete film is *Et Dieu créa la femme*, met Brigitte Bardot in de hoofdrol. Hij sprak er vaak over en als kind heb ik er wel eens een stukje van op tv gezien. Jaren later heb ik de dvd aangeschaft. De film stelde niet zoveel voor, maar Bardot was inderdaad prachtig. Vooral de mamboscène, waarin ze helemaal losgaat, staat me nog helder voor de geest. Als kind moet ik Brigitte Bardot in gedachten hebben gehad toen meester Moerenhout uit de bijbel citeerde: ‘En God keek naar alles wat Hij had gemaakt en zag dat het goed was.’

Het wordt gestaag drukker, warmer en vooral rokeriger. Net als in iedere andere ‘zien-en-gezien-worden-kroeg’ zijn de plaatsen bij de deur, net als die bij de gang naar de toiletten, het meest in trek.

Terwijl het bier mijn smaakpapillen verblijdt, leun ik met mijn rug tegen de bar en geniet van alle pracht die voorbijkomt. Door nonchalant om me heen te kijken tracht ik de gelijkenis met een kwijlende kleuter tussen de snoepschappen van de supermarkt te voorkomen. Een voor een zie ik ze binnendruppelen. De schoolpleinmoeders, de net-nietjes, de porno’s... en Chris.

Als ik mijn hand in de lucht steek, zwaait hij terug en komt mijn richting op. Nadat hij zich uit zijn natte jas heeft bevrijd, zoent hij me op mijn wang en vraagt op een quasiverontwaardigde toon waarom ik nog geen bier voor hem heb besteld.

‘Sorry, meneer Bergman. Het zal niet meer gebeuren,’ zeg ik nederig om vervolgens als een dankbare Japanner mijn handen tegen elkaar te vouwen en een aantal keer overdreven met mijn hoofd te buigen. Ik draai me om en bestel twee fluitjes.

‘Zo! Heb je die blonde al gezien? Daar, die met die zwarte blouse?’ vraagt Chris, die naar de andere kant van de bar wijst terwijl ik hem zijn biertje aanreik.

‘Ja, die is best wel lekker,’ antwoord ik.

‘Best wel lekker? Mijn god, Van Houten, lekkerder worden ze niet gemaakt. Weet je... volgens mij wil ze me.’

‘Ja, tuurlijk, dat zie je zo! Ze staat echt te popelen om zich door jou uit elkaar te laten trekken. Pfff... ze weet niet eens dat je bestaat, sukkel!’

‘Wat een heerlijke neukpop!’

‘Kun jij nou nooit eens aan iets anders denken?’

‘Nee, bij haar niet. Waar denk jij dan als eerste aan bij haar? Of ze kan koken?’

‘Ja, inderdaad. Is ze huishoudelijk aangelegd? Zou ze een goede moeder zijn? Slikt ze alles door? Dat soort dingen.’

‘Dat bedoel ik, porno in het kwadraat,’ zucht Chris.

Café De Buurvrouw staat bekend als de *melting pot* van uitgaand Haarlem. De samenstelling van het aanwezige manvolk is op z'n zachtst gezegd divers te noemen. Naast bloemenboeren, autohandelaren en directeuren van kleine en middelgrote bedrijfjes, zijn ook de makelaars, criminelen en andere zelfstandige ondernemers ruimschoots vertegenwoordigd.

Getuige het gemak waarmee het ene na het andere rondje wordt besteld, zou de toevallige bezoeker in de veronderstelling kunnen verkeren dat iedereen hier geld in zijn zak heeft. Als vaste klant weet ik inmiddels dat minstens de helft waarschijnlijk hoge ogen zou gooien op het Nederlands kampioenschap 'nagelloos kontkrabben' en angstvallig probeert zijn krappe financiële situatie te verbloemen. Naast de verschillen in professie en vermogen valt de allerhande pluimage vooral op door uiterlijke kenmerken. Je komt hier echt van alles tegen. Groot, klein, dik, dun, blank en gekleurd. De macho's, de losers, de bravouremakers en de stille genieters, de vreemde vogels en de grijze muizen, ze voelen zich hier allemaal probleemloos thuis.

Ondanks de diversiteit zijn er ook een paar belangrijke gemene delers die voor een discutabele vorm van verwantschap zorgen. Het grootste deel van de aanwezigen is net als Chris en ik getrouwd of heeft een vaste relatie en het is vooral de drang naar polyamorie die ons hier samenbrengt. De neiging naar – en in schrijnende gevallen zelfs verslaving aan – veelwijverij loodst schepen vol foute mannen rechtstreeks De Buurvrouw binnen. Op een verdwaalde uitzondering na komen we dus allemaal om dezelfde twee redenen naar deze kroeg... de net-nietjes en de porno's.

'Ik ken haar,' zeg ik gedecideerd terwijl ik het derde biertje van de avond mijn slokdarm in laat glijden.

'Uiteraard, hij kent haar weer. Waarvan dan?'

'School. Haar dochter zit bij Daantje in de klas.'

'Mazzelaar! Bij ons op het schoolplein zie ik alleen van die onopge-
maakte dingen in foute leggings of oversized joggingpakken. Van die

uitgezakte genetische fouten die tien jaar ouder lijken dan ze in werkelijkheid zijn.’

‘Wat kun jij je toch altijd heerlijk plastisch en ongenueanceerd uitdrukken, Bergman. Ben je weer vergeten je anti-vrouwonvriendelijkheidspilletjes in te nemen?’

‘Hoe heet ze eigenlijk?’ vraagt Chris.

‘Geen idee, zo goed ken ik haar niet. We zeggen elkaar wel eens gedag op het schoolplein, *that’s all*.’

‘Doe mij ook zo’n schoolplein. Geloof me, je hebt nog nooit zoveel wanstaltigheid bij elkaar gezien als waar ik iedere doordeweekse ochtend even ongevraagd als genadeloos aan word blootgesteld.’

‘En jij denkt dat het bij ons op school anders is?’

‘Blijkbaar wel.’

‘Porno is een uitzondering. Ik heb in een donkergrijs verleden zelf op die school gezeten en er lopen een paar moeders rond die blijkbaar in de buurt zijn blijven wonen en die ik nog van vroeger ken. Je wilt niet weten hoe blij ik ben dat ik uiteindelijk niet aan zo’n mislukte kleurspoeling ben blijven hangen.’

‘Ik zou wel een uurtje aan háár willen blijven hangen,’ zegt Chris, om vervolgens andermaal naar de andere kant van de bar te wijzen.

- 3 -

Op vrijdagavond worden de strategisch verantwoorde plekken in De Buurvrouw steevast ingenomen door net-nietjes. Net-nietjes zijn bijna altijd met een vriendin op stap, variëren in leeftijd van dertig tot vijfenveertig jaar en laten zich over het algemeen makkelijk aanspreken. Ze hebben iets geils, maar ook altijd minimaal één negatief uiterlijk kenmerk. In sommige gevallen hebben ze een te grote neus of een paar hardnekkig onwillige flaporen die opstandig onder hun haar uitsteken. In andere gevallen zijn ze gewoon vergeten tieten te nemen of behoren ze tot de *plorken*. Plork staat voor ‘Prachtig Lichaam Ontzettende Rot Kop’. Anderen hebben juist een knap gezicht, maar een te fors lichaam. Net-nietjes staan in de pikorde vele plaatsen hoger dan de onder aan de ladder bungelende schoolpleinmoeders.

‘Wie zijn die net-nietjes die naast haar staan? Ken je die ook?’

‘Nee, maar ik zou het er wel op kunnen, denk ik.’

‘Ja, hè, hè, waar zou jij het nou niet op kunnen?’

‘Alles waar een lul aan vastzit.’

‘Dus ik heb geen schijn van kans?’ lacht Chris.

‘Oké, oké... voor dat klein geschapen dingetje van jou maak ik een uitzondering, maar alleen omdat je zo aandringt.’

De voornaamste reden om haar opwachting in De Buurvrouw te maken is voor een net-nietje de zoektocht naar het antwoord op de vraag ‘lig ik nog in de markt?’ Als je haar hamvraag bevestigend beantwoordt, laat ze er doorgaans geen gras over groeien, tilt ze ‘het gesprek’ moeiteloos naar een ander niveau en moet je oppassen, want nog voordat je het goed en wel in de gaten hebt, hangt ze haar tong achter in je keel.

In uitzonderlijke gevallen kunnen schoolpleinmoeders opklimmen tot bijna-net-nietjes en kunnen net-nietjes na ‘een eerste gesprek’ de status van bijna-porno bereiken. Alles is in de regel afhankelijk van hun libido, bereidwilligheid en het tijdstip van de avond. De door mij genuttigde hoeveelheid alcohol bepaalt uiteindelijk of er sprake kan zijn van een mogelijke promotie.

‘Ik speel tegenwoordig alleen nog Champions League, al ben ik eventueel bereid om incidenteel een stapje terug te doen naar de uefa Cup of voor mijn part de Eredivisie,’ zeg ik op een toon waar de hooghartigheid vanaf spat.

‘Daar drink ik op, Van Houten. Vanaf nu zijn de Eerste Divisie en het amateurvoetbal voor ons voorgoed gepasseerde stations,’ lacht Chris, die zijn glas heft en een paar flinke slokken neemt.

‘Dus Porno is Champions League?’

‘Ja, dat lijkt me wel, hè?’ antwoord ik, om daarna secondelang haar richting op te staren.

‘*She’s out of your league, Mickey.* Vergeet het maar. Misschien heb je meer kans bij een van haar vriendinnen. Wat denk je, uefa Cup?’

‘*Keine Ahnung,*’ zeg ik terwijl ik mijn schouders ophaal en een vragend gezicht opzet.

Als het de mannenhardheid betreft, hebben tochtige net-nietjes een katalysatorfunctie. Ze zorgen bij de gemiddelde foute man voor hetzelfde effect als de rode lap van een matador op een stier. Net-nietjes en foute

mannen lijken voor elkaar te zijn geschapen. Het interesseert de gewillige dames niets of een foute man al een relatie heeft. Andersom geldt hetzelfde.

Ondanks het immer loerende gevaar van herkenning, rotzooien veel Buurvrouwbezoekers er openlijk op los. In een dorp als Haarlem is de kans om betrappt te worden meestal levensgroot aanwezig. Er duikt altijd wel ergens een jaloerse schoolpleinmoeder op die niet van plan is om haar mond te houden. Zo'n oerlelijke überzweetkut die vol trots op maandagochtend haar ontdekking in geuren en kleuren op het schoolplein uit de doeken doet.

'Wat denk je dat ik heb meegemaakt? Zoals je weet ga ik bijna nooit uit omdat mijn Stefan dat liever niet heeft...' blablabla kots, brrr *'...vrijdag was het jaarlijkse uitje met de softbalmeiden. Gegeten bij XO en aansluitend nog een wijntje bij De Buurvrouw gehaald...'* blablabla zweetkut *'...wie kom ik daar tegen? Denise! Denise, de moeder van Jordy en Annet, die tweeling uit groep zes. Ze was alleen niet met Jan-Willem...'* blablabla, schoolpleinmoeders kennen ook altijd de namen van alle schoolkinderen plus bijbehorende ouders uit hun hoofd *'...ik schrok me rot. Ik moest naar het toilet en daar stond ze, zoenend met een vreemde kerel...'* blablabla pfff... *'...nou, ik ben snel de wc's in gevluht en deed net of ik haar niet zag.'*

Je verrader slaapt nooit. Vooral niet in het Haarlemse, waar het volgens mijn grootvader in de Tweede Wereldoorlog al stierf van de nsb'ers.

Het betrappen van een net-nietje of porno is voor de gemiddelde schoolpleinmoeder zo ongeveer het spannendste moment van het jaar. Binnen een mum van tijd weet de hele school het, worden je kinderen erop aangesproken, heeft Denise thuis een hok vol ruzie en hebben de schoolpleinmoeders weer voldoende stof om een week lang het kwartiertje voordat de kinderen uit school komen vol te huichelen.

Ook zoiets. Waarom ga je in godsnaam iedere dag om kwart voor twaalf op het schoolplein staan als je weet dat je kind pas om twaalf uur uit school komt? Juist! Om de laatste roddels door te nemen... of zou dit dagelijks weerzien van lotgenoten misschien hun enige mogelijkheid zijn om onder de mensen te komen?

'Jij nog een biertje?' vraagt Chris.

‘Nou, wat denk je zelf?’
‘Sjaak, doe mij nog twee fluitjes.’

- 4 -

‘In de uefa Cup zijn ook mooie prijzen te winnen,’ zegt Chris. ‘Hoe vind je die met die witte blouse?’

‘Lekker... ze heeft in ieder geval twee enorme pluspunten en ziet er bovengemiddeld *neukable* uit,’ lach ik.

‘Wat denk je? Getrouwd of gescheiden?’

‘Alsof jou dat iets uitmaakt!’

‘Nee inderdaad, helemaal niets,’ zegt Chris, die nu een hopeloze poging onderneemt om oogcontact te krijgen. ‘Gescheiden, ik weet het zeker. En anders houdt ze wel heel erg de schijn op.’

‘Zoals bijna alle vrouwen op dit bal,’ antwoord ik.

Ik ben gek op vrouwen. Gods grand oeuvre heeft zich geëvolueerd tot bijna alle soorten, maten, vormen en kleuren. Het spijt me voor alle leden van de fanclub, maar het bestaan van schoolpleinmoeders bewijst dat zelfs hun alwetende Schepper soms fouten maakt.

Volgens de moraalridders onder de schoolpleinmoeders is monogamie de basis van elke relatie. *Yeah sure!* Of maakt de onaantrekkelijkheid het misschien gewoon een stuk makkelijker om de verleidingen van een polyamoreus leven te trotseren? Schoolpleinmoeders hebben misschien één of hooguit twee keer per jaar sjoege terwijl een netnietje of porno dezelfde verlokkingen bijna dagelijks moet zien te weerstaan.

De zedenpredikers onder de schoolpleinmoeders noemen me een goddeloze hond. Wat het bijvoeglijk naamwoord betreft hebben ze gelijk, maar het woord ‘hond’ slaat natuurlijk nergens op. Honden zijn immers trouwe beesten. Misschien had ik Maud jaren geleden een hond moeten geven in plaats van mijn jawoord.

Ik ben niet in de wieg gelegd voor huwelijks trouw. Gelukkig gelooft Maud niet in monogamie. Volgens haar druist het tegen alle wetten van de natuur in en hebben we het ons gaandeweg de menselijke evolutie door de strot laten duwen door bijbels, kerken, etiquette en regels. Hypocriete gedragsvoorschriften vervaardigd en opgelegd door fatsoens-

rakkers die hun leugens over normen en waarden verwoed verpakken in wetten en religies.

Maud houdt van me, onvoorwaardelijk. Ik zou niet weten wat ik zonder haar zou moeten. Naast onze wederzijdse liefde zijn vooral Mauds afkeer van de zedenpolitie en haar liberale opvatting over trouw de pijlers waar ons huwelijk al jaren op steunt. Zolang ik onze regels respecteer, kom ik weg met mijn promiscue levenswandel.

Uiteraard staat de optie iedereen vrij, maar de keus voor een monogaam of polyamoreus leven wordt doorgaans bepaald door drie belangrijke factoren: aandacht, gewilligheid en gelegenheid. De sterkste alfamannetjes en mooiste vrouwtjes hebben altijd de eerste keus. Wat dat betreft steekt de mensheid hetzelfde in elkaar als een ordinaire onderontwikkelde apenkolonie. Zelfs voor schoolpleinmoeders geldt dat de mens van nature niet monogaam is. Met jaloezie als belangrijkste voedingsbron zijn net-nietjes en porno's hun meest voor de hand liggende vijanden en het is niet meer dan een natuurlijke reactie om hun rivalen te verraden of met de nek aan te kijken.

'Nou, wat doen we?' vraagt Chris.

'Ik wil eigenlijk wel weten hoe ze heet,' antwoord ik.

'Ik denk Greet, Cora of Truus. Of Miep, Herma, Trees of...'

'...ja, ho maar, Bergman. Ik vraag het haar zelf wel, oké?'

'Dus? Actie dan maar?'

'Ik ga eerst afpilsen.'

Onderweg naar de toiletten kijk ik vanuit m'n ooghoek naar Porno en haar vriendinnen. Als ze me opmerkt, meen ik toch echt te constateren dat ze naar me lacht.

Jezus, wat is ze lekker.

- 5 -

In het smalle gangetje naar de toiletten wordt zo'n beetje de helft van alle regels uit het wetboek van strafrecht met voeten getreden. Er heerst hier een volkomen losgeslagen, bijna anarchistisch klimaat.

Ik zie hoe de Sjonnie-en-Anita-types met hun neus in wikkels cocaïne hangen en hoe een roedel krakende kadavers hun tweede jeugd beleeft door zich groepsgewijs en kwijlend als demente bejaarden op een en dezelfde man te storten. Ik hoor een drietal vol-getatoeëerde kale patsers

in het Pools of Russisch tegen elkaar praten en ik zie hoe dikke stapels bankbiljetten van eigenaar wisselen. *What the fuck is goin' on here?* Ik wil het niet weten. De duivel heeft het vragen uitgevonden.

Behendig manoeuvreer ik me langs een vage Antilliaan, die me verdovende middelen probeert aan te smeren. Als verwoed drugshater rest me niets anders dan hem vriendelijk te bedanken voor het aanbod en snel door te lopen.

Als altijd komt de zure urinelucht me tegemoet als ik de toiletdeur open. Ik sluit me aan in de rij en kijk zo onopvallend mogelijk naar een foute proleet die voor de spiegel bij de wasbak zijn lange haar met een elastiekje in een staart bindt. Zijn bloes staat tot aan zijn navel open en aan zijn borstkas te zien is hij een bezielde sportschoolfanaat. De meeste toiletbezoekers komen me wel bekend voor, maar ik kan het me niet heugen deze mislukte Arnold Schwarzenegger hier eerder te hebben gezien. Ik zou me echt wel hebben herinnerd hoe hij me met een Oostenrijks accent *'I'll be back!*' zou hebben ingefluisterd.

Als er een plaatsje vrijkomt, draai ik me om, open m'n gulp en laat mijn vrijwillige bijdrage in de gemeenschappelijke pisbak verdwijnen. Zowel links als rechts van me worden alle wc-clichés maar weer eens van stal gehaald. Van stramme kabouters die gelucht moeten worden tot leugens dat pissen lekkerder is dan klaarkomen, alles komt voorbij. Op dit soort momenten vraag ik me oprecht af wat ik hier nog doe. Misschien wordt het tijd om eens op zoek te gaan naar een ander clubhuis. Terwijl ik mijn overvolle blaas leeg, voel ik een stevige hand op mijn rechterschouder neerdalen. Als ik afknijp en alles veilig opberg, draai ik me om en zie tot mijn verbazing dat mijn schouder zich in de greep van Arnold bevindt.

'Jij bent toch Mick? Mickey van Houten?'

'Euh... ja, hoezo?'

'Je herkent me niet, hè?'

'Nee, ik zou het niet weten, help eens...'

'Kijk nog eens goed, Mick!'

Ik heb nooit uitgeblonken in het onthouden van gezichten en om de een of andere vage reden vergeet ik de koppen van schoolpleinmoeders en foute mannen altijd een stuk sneller. Door zijn enthousiasme en mijn totale gebrek aan herkenning bekruipt me een gevoel van schaamte. Ik kijk hem nog eens aan en Arnold kijkt indringend terug. Heel even verandert mijn schaamte in een gevoel van angst

en ben ik bang dat hij ieder moment zijn immense vuist tussen mijn ogen zal planten. Voor hetzelfde geld is hij de partner van een van mijn onbezonnen veroveringen van de afgelopen maanden. In een razend tempo probeer ik in gedachten mijn scharrels voorbij te laten komen. Het is onbegonnen werk, *so many women, so little time*. Ik slaag er niet in om Arnold te koppelen aan een van mijn recente bekoringen.

‘Zeg het maar, want ik heb echt geen idee,’ zeg ik geïrriteerd.

‘Verdomme, Mickey Mouse, ik ben het, Wout!’

‘Wout?’

Het duurt een paar seconden voordat het muntje valt, maar als het zover is, gaat er een gevoel van opluchting door mijn lichaam.

‘Als in Woutertje de Keizer?’ vraag ik lachend.

‘*The one and only*,’ roept hij enthousiast, om me vervolgens hard, maar vriendschappelijk op mijn schouder te slaan. Mickey Mouse, die had ik al heel lang niet meer gehoord. Ik steek mijn zoveelste Marlboro van de avond op, neem een diepe haal en lach naar Wout.

‘*Fucking hell!* Woutertje de Keizer uit de Roerdompstraat in Haarlem-Noord, wat is er in godsnaam met je gebeurd?’

- 6 -

Ik had hem in geen honderd jaar herkend. Woutertje was vroeger een klein en flinterdun mannetje met een bestendig tondeusehoofd. Hij croste dag en nacht op zijn skelter bij ons door de buurt en verdiende daarmee de geuzennaam ‘Woutje, het skelter-skelet-foutje’.

Wouter was wel oké. Hij kon aardig voetballen en liep nooit weg als er ruzie was. Het best herinner ik me zijn tafeltennistalent. Door zijn toedoen loop ik nog steeds met een pingpongtrauma rond. Tijdens de jaarlijkse buurtkampioenschappen haatte ik hem. Ik won van iedereen, behalve van die kleine kut-Wouter.

Zijn vader haal ik me zo weer voor de geest. Een gedistingeerde verschijning, groot, lang en altijd chic gekleed. Hij was de eigenaar van een goedlopend makelaarskantoor en reed altijd in de nieuwste Mercedes. Als kind had ik het idee dat hij puissant rijk moest zijn.

Wout had een mooie moeder en een nóg mooiere blonde zus. Ik weet nog dat zijn moeder altijd van die grote sexy zonnebrillen droeg, van die modellen die nu ook weer in de mode zijn. Het gaf haar altijd iets

supergeils. Ik weet zeker dat ik niet het enige buurtvriendje was die bij het puberaal voorhuidjoggen Wouters moeder menigmaal in gedachten had.

‘Ik snap wel dat je me niet herkent met die paardenstaart en mijn 115 kilo schoon aan de haak. Dus Mickey, mocht je ooit alles en iedereen zat zijn, laat dan je haar groeien en ga gewoon vijftientig jaar lang vier keer in de week naar de sportschool en niemand herkent je meer.’

‘Oh, is dat alles,’ zeg ik bijdehand.

‘Weet jij trouwens hoe laat het tafeltennissen begint?’ vraagt hij, om daarna direct in lachen uit te barsten en de deur naar het gangetje te openen, waar we ons gesprek voortzetten.

‘Ik dacht al, waar blijf je?’

‘Dat waren nog eens tijden, hè Mickey?’

‘Nou!’ roep ik cynisch. ‘Ik weet nog hoe je me altijd meedogenloos inmaakte tijdens die buurttoernooien en hoe je vader dan, trots als een hond met zeven lullen, iedereen liet weten dat zijn zoon voor het zoveelste jaar op rij had gewonnen.’

‘Ja, die ouwe kon altijd lekker opscheppen. Wat dat aangaat, mis ik die klootzak wel.’

‘Hoe bedoel je, missen?’

‘Dus je weet het niet?’

‘Wát weet ik niet?’

‘Kom mee, dan lopen we verder naar achter, daar is het rustiger.’

Ik worstel me langs een aantal net-nietjes en volg Wout nieuwsgierig richting het eind van de gang, waar ik een nieuwe sigaret opsteek en hem vragend aankijk.

‘Mijn vader is twee jaar terug overleden. Hij is in Santpoort voor de trein gesprongen.’

‘Jezus, wat verschrikkelijk!’ zeg ik geschokt en er gaan direct allerlei vragen door mijn hoofd. Wat voor iets vreselijks moet er in hemelsnaam gebeurd zijn dat zo’n man, een ultiem toonbeeld van stabiliteit en succes, de beslissing neemt om zijn leven te beëindigen? Wouts vader was ons grote voorbeeld. We wilden later ook allemaal zo’n mooie vrouw en als het even kon dezelfde Mercedes.

‘Echte liefde noemde hij het in zijn afscheidsbrief.’

‘Hoezo “echte liefde”?’

‘Mijn moeder overleed een jaar eerder. Longkanker. Ze lag weken in

het ziekenhuis, kon niet meer praten en werd kunstmatig beademd en gevoed. Het was een hel. Ze herkende ons niet meer en lag als een ziek kasplantje op haar dood te wachten. Binnen twee maanden heeft de kanker haar compleet gesloopt.'

'Wat een narigheid allemaal,' zeg ik en niet geheel onbewust gooi ik mijn sigaret op de grond en trap hem uit.

Wout vertelt dat zijn vader zoveel van zijn moeder hield dat hij zonder haar niet verder wilde leven. Drie weken na haar dood verkocht hij zijn zaak en onroerend goed en vertrok naar zijn broer in Zuid-Frankrijk. Hij heeft daar maandenlang gerouwd, was ontroostbaar en kwam nauwelijks nog zijn bed uit.

Ik luister vol ongeloof naar het trieste relaas van mijn jeugdvriend en verbaas me over zijn openheid. In een paar minuten maakt hij me deelgenoot van het zonder meer droevigste hoofdstuk uit zijn leven. Wout legt uit dat het zijn vader niet lukte om de dood van zijn moeder een plaats te geven en hoe hij daardoor overmatig was gaan drinken. Hoe zijn vader volkomen van het pad af raakte en dat hij hem bijna niet meer herkende toen hij na tien maanden terugkeerde naar Nederland. Hij logeerde een paar dagen in het Haarlemse Carlton Square Hotel en raakte steeds verder van het ganzenbord. Op een avond is hij stomdronken naar Santpoort gereden en voor de trein gesprongen. De volgende dag hoorde Wout het vreselijke nieuws van de politie. Hij is naar het hotel gereden om kleding en andere persoonlijke bezittingen op te halen, waaronder de afscheidsbrief van zijn vader.

'Wat een verhaal, zeg. Vreselijk om in zo'n korte tijd allebei je ouders te moeten verliezen. En dan de manier waarop.'

'Het was verschrikkelijk, niet alleen voor mij, ook voor mijn zus.'

'Ja, je zus. Susan toch? Hoe is het met haar?'

'Wat bedoel je nou, hoe is het met haar?'

Ik kijk Wout niet-begrijpend aan.

'Is dat zo'n vreemde vraag dan?'

'Ja behoorlijk, want volgens Suus ziet ze jou drie keer in de week.'

'Huh...? Jouw zus ziet mij drie keer in de week? Ik zou haar niet eens herkennen! Ik weet nog wel dat ze vroeger bloedmooi was en één jaar ouder dan wij... o ja, en dat ze mijn eerste stiekeme liefde was.'

'Ja, en jij die van haar.'

'Ja, tuurlijk! Lul niet zo stom, man. Ik was het vriendje van haar kleine broertje. Ze zag me niet staan.'